

النِّصيحةُ الْغَرَاءُ لِسِيدِي لِقَانِجِي بْنِ الشِّيخِ الْفَاضِلِ دَاؤِدْ بَهَائِي قَسْ الْمُعْرُوفُ بِـ "جِيو"

سائين سريجن اهوو چھے سُرتا – دیتو اھوو ، لیتو لیتورے ڈھانکے

سائين سريجن اھوو چھے سُرتا – دیتو اھوو ، لیتو لیتورے ڈھانکے
ناھين کي کئي وات نی تيان کن جے نہیں پاوے تر اپنا رے وانکے

داتا دیاونت گُنَوْت گُر وہ گھنیبر اھوو اور نر دیکھو
ماںها تھی پگ لگ عیب بھرو تو سائین ونا کوئی اور نر ڈھانکے

چاھے کرے لئی رائی تھی پریت ، کیری نے کنجر رانکہ نے راجا
اپے سُندر نار کان کرن پھول سیس پرموتی جھلکے جھر تانکے

کرتونہ عبادۃ بندگی طاعۃ پاوے بیوے بھو نو نند راحة
دیسے جھر ڈبکی لاؤسے موتی یٹھو کنارے او بھو جھر تانکے

ٿاؤ تر ٿا سے لیکھ لکھا جیم ایک گھڙی پل اگے نہ پاچھے
راکھ ہے دھیر، ادھیر و نہ ٿا س اُوے جو رُت تو میوا جرپانکے

پاوے آگر چھت دولت و مایا را کھجھ سمپت پیار تو سو تھی
لیدو جه دیدو باقی جه مایا اُوے بھی انکے جائی بھی انکے

کیاں وہ سکندر، شاہ سلیمان چن نے انسان جه نا حکم ما
بختِ نصر کیاں ظالم، تھر تھر دھو جتا عالم جھنا جه ڈھانکے

کیاں چھے وہ راجا تر سنگ ساونت، هیم ھیریا نے ویر بکر ما
کیاں وہ ستمگر ظالم، جه نا گھوڑا هرن سو تر ناج ھانکے

لیجے تو نیکی دیجے دپت تو چنتا غریب نی را کھجھ من ما
ٿائی تو کرجے نیکی بھلائی، نرسو کری مت دھول تو پھانکے

رُو رُو کری نیکی را که جگ ما، نیک تھیا تر جگ گیا جیتی
 چاہے تر کر پن مشکل چھے تر دن جئی نے نکلو و سوئی نا نا کے

سُویا نہ گل جے رہے گلا ما سُویا بتیسی جاسے پڑی نے
 جیوتی مانکھی چیونہ گل جے جاسے پراتیسو نکلی ابا کے

